

Eitt lítið hús, ella skúrir, er komin at standa á Stakkinum

var fyrri fyrstu ferð á Stakkinum, og eg fari aldrin at gloyma tað aftur.

Sodavatn og Twix

Á Stakkinum er bygt eitt lítið hús, har sodavatn og Twix var at fáa. Alt stó til reiðar á borðinum. Akkurát sum „ordligt“. Eg, og ein sum eitur Heri, fóru at hyggja eitt sindur eftir fugli. Hann var rættiliga áhugaður, so vit fóru at vita, um vit funnu nakran serligan fugl. Ikki skuldi lang tíð ganga, fyrr enn vit sóu súlu sveima niðri við sjógvin. Hvat hon gjørdi á hesum leiðum er ringt at vita. Allarhelst hevur hon fiskað eitt sindur. Eitt so vakurt stað

kann súlan nokk heldur ikki halda seg frá. Fýra súlur blivu tað til, og vit samdust um, at hon helst var kongasúla, ella hvussu hon nú varð kallað. Tað var so tann sum ikki hevði nakað svart á bakinum.

Á Stakkinum er eisini seyður. Men hann var byrgdur innanfyri hegna, á tí einu helvtini, soleiðis at vit ikki órógvadu hvønn annan. Seyðurin er sjálvsagt orsökkin til, at nakað samband er við Stakkin. Síðani 1937 hava tjørnuvíkingar næstan óavbrotið haft línu yvirum til Stakkin, og onkur kassi hevur eisini verið fyrr, men hesin kassin, sum vit komu yvirum í, er komin í ár.

Áðrenn línan kom, klatraðu teir upp eftir kongum, ella brúktu onkunsvegna bát og línu, fyrri at fáa samband við Stakkin. Áhugin fyrri at fáa seyð út á Stakkin hevur altíð verið góður, tí kjøtið frá Stakkinum er tiltikið gott, sum mong helst vita. Høvdu teir gomlu seyðamennirnir vita, hvørji fólk, nú komu út á Stakkin.

Mjörki kom

Men heim aftur skuldu vit. Tað seggja ikki líka nógv í búkinum, tá ið vit komu yvirum aftur, men nú vóru eisini næstan fýra tímar síðani at vit fóru avstað, og hugurin byrjaði so spakuligt at vera fyrri, at koma aftur

til bygdina. Eitt sindur skjótari gekk nú eisi: í at koma heim, tó eitt sindur av mjörka var komið.

Tær reyðu hógvurnar sum ferðaleiðararnir høvdu tikið á høvdið, komu nú væl við, tí av og á kundi tað vera ringt at vita, hvar vit gingu. Men túrurin heim gekk upp á stás og øll komu heim í øllum góðum.

Tá ið vit komu oman til bygdahúsi var matur settur á borðið. Skerpikjøt og rullupylsa var nokk av, og betur kundi tað ikki smakka, eftir ein so langan gongutúr. Tað sýndist, sum um ongin endi var á svongdini hjá okkum. Eisini varð sungin ein sangur fyrri

Sigrun ella Sigrid? Hon var so fitt at taka myndina av okkum omanfyri

ýngsta barninum sum hevur verið á Stakkinum. Drongurin var einans 5 mánaðar!

Ongan túr í suðurlond

Eitt satt ævintýr var nú komið at enda. Fyri tey sum regluliga eru á Stakkinum er tað helst onki ævintýr, men fyrri meg kann eg ikki siga nakað annað. Hetta var ein túrur sum ikki kann sammetast við nakran túr í suðurlond. Túrurin var ein løta í føroyskari náttúru, ein túrur sum lat meg vita, hvussu ómetaliga vakurt tað kann vera heima á okkara egnu klettum, og hvussu nógv hetta land hevur at bjóða uppá.

Fyrstu ferð tjørnuvíkingar

gjørdu henda túrin við ferðafólki var í fjør, men enn gera tey ikki fleri túrar, enn eitt vist, tí tað ber ikki altíð til hjá teimum at gera túrin, tí so nógv fólk skulu til fyrri at fyrirreika og ganga sjálvan túrin. Men ætlanin er at gera ein ella tveir túrar afturat í ár. Tann næsti verður 26. juli.

Aftaná gongutúrin var skerpikjøt, rullupylsa og annað gott borðreitt í bygdahúsinum

Vakurt var at lýta á Tjørnuvíkar bygd uppi á fjallinum